

LA CAMPANA DE GRACIA.

ADMINISTRACIÓ
Y
REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del mitj, 20,
BARCELONA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

PRÉU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Espanya, trimestre. . . . . 8 rals
Antillas (Cuba y Pto. Rico). 16 »
Estranger. . . . . 18 »

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA.

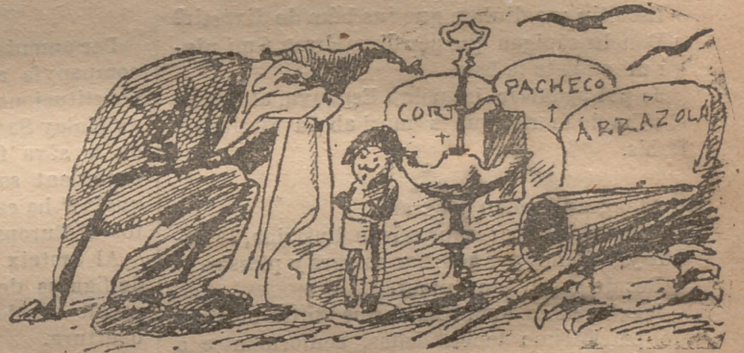
LAS SESSIONS DEL CONGRÉS IL-LUSTRADAS.—SESSIÓ DEL 14.

Los Constitucionals ocupan la esquerra.

Un tal Pavia confessa que ell no es res.

Lo Sr. Moyano plora sobre las ruinas del partit moderat històric.

Y fa una exposició de las teorías constitucionals.

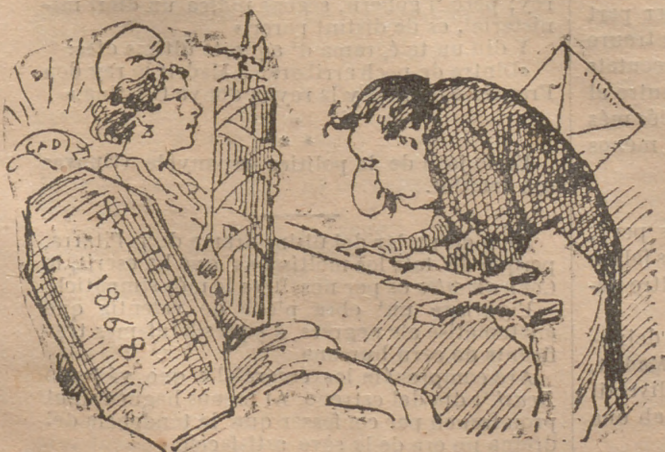

Després de profundíssims estudis, descubreix que qualsevol pot enamorar-se de qualsevolga.

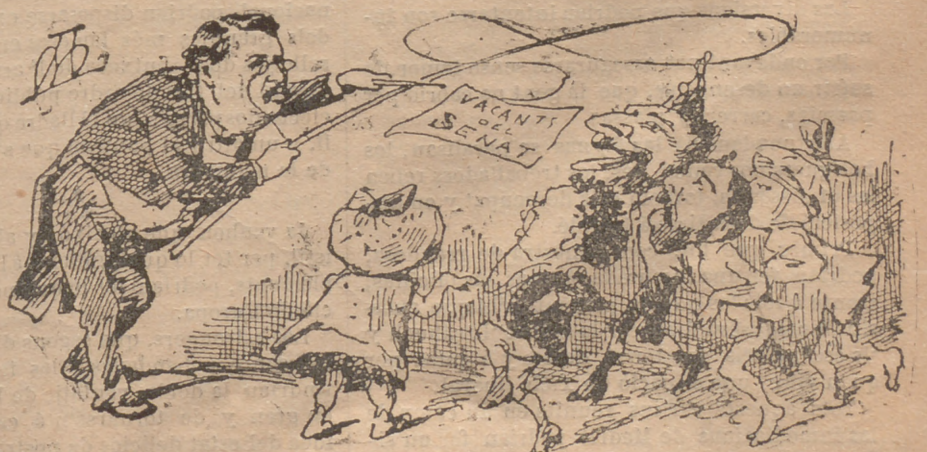

Pero ha hagut de llegir molt!

Y molt!!!

Y molt!!!

Don Anton tanca la sessió donant esperansas als que tenen gana.

FESTAS NACIONALS.

¿Qué no⁴ u saben?

Estich á punt de comprar-me una barretina, unas calsas y un gech de vellut, faixa vermella, polainas y espadenyas per anarme 'n á Madrit, vestit al istil de la terra, á fé 'l pajés.

Totas las provincias, segons sembla, hi envian la seva corresponent comparsa, y francament, jo sentiria que Catalunya no ballés al só del ball, entre mitj de tanta festa.

Sols una cosa 'm deté, sols una consideració m' aconsella no moure 'm de Barcelona.

Casi es inútil que la diga perque la compregan.

Sápigam, senyors, que no tinch un quarto.

* *

Jo pateixo aquesta malaltia de que avuy per avuy, qui més qui menos se 'n resent.

Casi tota l' Espanya está malalta de una *sin-dineritis*, ó siga una anèmia aguda que afecta á todas las butxacas.

Y es llástima á fé, perque si 'm deixavan anar á Madrit y 'm deixavan fer, ja 'ls juro jo que 's divertirian.

Sortijas, carreras de caballs, corridas de toros, retretas, iluminacions, funcions teatrals, certámenes literaris, esposició de regalos, cabalgatas y tot lo demás que s' imaginan no serian més que una friolera, al costat dels meus projectes.

Escollin ¿no diuhen que 'ns hém de divertir?

Donchs sápigam que per divertir-me, á mí ningú m' empeta la basa.

Ja pot agonisar la pobra Espanya; al menos si s' ha de morir, que 's mori ab la riatlla als llabis.

* *

Atenguin lo mèu programa.

Comensaria per suprimir la llustrina, lo vellut y 'l domás per adornar carrers y plassas.

Res de gastar inutilment.

Los tenedors de la *deuda*, que tantas mostres de patriotisme tenen dadas, conformantse á cobrar una tercera part dels interessos, y resignats per endavant á no cobrar rés enterament, quan al ministeri l'hi vinga bè sollicitarho, donarian sense cap dificultat los seus paperots, que al cap de vall ja representan bè poca cosa.

Ab lo paper del estat, enganxat á tiras per medi de las pastetas conservadoras que usa en Cánovas per uní als partits, n' hi hauria prou pera cubrir á la capital de Espanya d' adornos que deixarian blaus als estranjers.

¿Hi ha cap més nació del mon que puga permetre 's aquest luxu?

* *

Guarnida la capital, la qüestió de iluminarla representa bè poca cosa.

Res de gás, res de petróleo, res de *fanals*, res de *cera*.

Coloquin una *lumbre* conservadora á cada cantonada, *et lux facta est*.

¡Borranços! Iluminan al mon y no havian de bastar per omplir de llum un reconet de Madrit!

* *

Las diversiones que podrian intentarse son innumerables.

Per endavant pot assegurarse sense temor de sufrir un desengany, que la gent no cabria per passeigs, carrers y plassas.

Afortunadament las feynas se paralisen, los botiguers no venen rés, los treballadors reben las dimissorias, tothom está desocupat y en disposició de divertir-se á tuptiélé.

Primer que tot, com á mostra de grandesa, podrian fer una escurada á todas las oficinas, treure á tots los carlins, pregántlos'hi que anessin á casa seva á buscar la boina, 'l trabuch y 'ls escapularis que tenen desats y á punt per quan vinga una situació un xich liberal.

Tots aquests carlins reunits en un camp de las immediacions de Madrit podrian fer un si-

mulacro, cremá algun poblet, fusellá algun negre, reproduhir en una paraula, alguna escena d' aquellas que 'ls han valgut tanta gloria y tants bons empleos, terminant la cosa ab una presentació general á indult.

Jó 'ls hi asseguro que 'ls estranjers que 's trobessin á Madrit se 'n lleparian los bigotis.

* *

Per compte de corridas de caballs, podrian ferse corridas de partits.

Premi únich: la clau del rebost del pressupuesto.

Será concedida al partit que ab menos temps y respirant tot lo menos possible, anés desde l' oposició al govern, saltant sense ensopegar per sobre tots los seus compromisos.

Obtindrà la preferencia aquell que partint de la *libertat á la inglesa*, al arribar á lloch, ab una cossa ensorri la barrera.

L' espectacle fora curiosísim.

En quan á las corridas de toros podrian sustituirse molt bé per corridas de ilegals.

Per fer de caballers en plassa utilisariam als homes més insignes de la present situació.

Frascuolo, ab la creu de Carlos III al pit, podria encargarse dels *quites*.

Lo banderillero Robledo clavaria banderillas de foch.

Los ilegals procedents de l' acreditada ganadería de la *Democracia*, en cas de que dessin massa joch y possessin en perill als *diestros*, podrian ser despatxats á canonadas.

* *

Per amenisar los espectacles, l' acreditada companyia acrobática africana de la tribu dels constitucionals Beni-Bum-Bum, baix la direcció de Muley Sagasta, daria mostres publicament de la seva flexibilitat y acreditada destresa, executant sos maravellosos equilibris, ab los quals s' ha captat la admiració del públich de tota l' Europa.

Al mateix temps podria obrirse un gabinet de figuras de cera, format de contribuyents, posats en dejú un ó dos mesos avants de l' obertura.

Com á prova del poder indomable de la fam podria anyadirse al programa la lutxa encarnisada dintre de una gabiya de ferro entre 'l lleó del Retiro y un mestre d' estudi, disputantse una tallada.

Com á festa musical una retrèta de tots los *organillos* de la premsa conservadora, posats al unísono, tocant aquell himne de gloria que ensejan ja fá temps y que comensa:

«*Todo vá perfectamente
todo va bien, rebebien.*»

Com á festa literaria y científica un solemne certámen, concedintse per premi un empleo baix las órdenes del ministre d' Hisenda, al autor de la millor memoria referent á l' utilitat práctica y explicació teórica del empleo dels sellos de guerra, aixis com de la necessitat de que s' augmenti 'l seu import en temps de pau.

Y un altre premi consistent ab un títol d' acadèmic de la llengua, al que traduhís en prosa inteligible una poesia del Conde de Chesté.

Y finalment com á mostra de l' industria nacional, podrian disposarse exercicis per part dels granujas més famosos en l' art de treure rellojtes de la butxaca de l' armilla, executats devant del Cós de ordre públich, otorgantse al efecte dos premis, un al lladre que treballés més ff, y un altre al polisson que s' adonés menos de la maniobra.

* *

Ja veuhen que ab aixó, y altres cosas per l, istil, per tot lo qual, gracias á Dèu, no 'ns faltan elements, podriam fer lo que no fá cap altre nació de Europa.

Los estranjers, que segons diuhen, se deixaran caure á bandadas á las festas de Madrit, tindrian la doble ventatje de haverse divertit en gran y de tornarse'n á casa seva ab una idea del estat deliciós de nostra patria.

Ey, jo dich que se 'n tornarian, fent sempre una salvedat.

Se 'n tornarian, mentres que pèl camí no 'ls seqüestressin.

P. K.

Una escena proba si está ó no está bè arre-lada l' influencia dels republicans francesos.

Un general, lo general Ducrot, qu' es l' amich mes íntim del mariscal, estava exercint un càrrech importantísim, á pesar de no ocultar á ningú qu' era un enemich decidit de la república.

Lo ministeri acordá destituirlo.

Dufaure presenta á la firma del mariscal lo decret de destitució. Mac-Mahon tornantse groch d' angunia, exclama:

«Avants de destituir al mèu amich y company Ducrot, prefereixo presentar ma dimissió.» Lo ministeri acull silenciós aquestas paraulas.

Lo mariscal al veure lo silenci dels ministres, y notant que l' amenassa no produhia cap efecte, agafa la ploma y firma 'l decret.

Després de firmar-lo s' alza, saluda als ministres y 's retira, posantse un mocador als ulls.

Al sortir del saló, plorava.

En Pavia vá demanar la paraula en contra del projecte de contestació á la notificació del casament del monarca.

Asombro general.

¿Qué dirá en Pavia?

Perque ningú puga enterarse'n se tanca á casa seva y 's nega á rebre visitas.

Arriba l' hora de la sessió, s' aixeca, y faltat de paraulas, per compte de un discurs, pronuncia quatre frases incoherents, que malehida la falta que feyan.

Un xulo exclamá:

—No es tot hù parlar davant de un Congrés ó disoldre una Asamblea. Avuy l' oratoria ha disolt al general Pavia.

A benefici de la primera dama Sra. Vedía, dimecres próxim s' estrenará en lo Principal una comedia en tres actes titulada *La mesonera del Leon de oro*, arreglada á la escena castellana expresament pera dita actrís.

Aquesta obra original de Dumas, es una d' aquellas ahont resplandeix en més alt grau lo talent dramátich de son autor.

Quan la Pezzana la representava, á Novedats aquest istiu, no hi havia prou mans per aplaudirla.

Y aixó que sas molts bellesas de detall solament poden apreciarse, no perdentne ni una paraula.

Al Principal donchs!

¿Es cassadó algú de vostés; es pescador al menos?

Donchs sápigam que á Madrit se publica un periódich titolat *La Ilustracion venatoria* que conté 24 columnas de text de gran fóleo y numerosos grabats de cassa y pesca.

Costa no mes que 24 pessetas l' any, y á la libreria de 'n Lopez s' hi cassan y pescan suscriptors.

Diu lo corresponsal de l' *Imprenta*:

«Per últim s' assegura que la reyna Isabel pensa torná á Madrit per assistir al casament del rey; pero 'l govern, segons indica un diari ministerial, es de distint parer.»

Y diu un telégrama d' aquests últims dias:

«Dintre de poch arribarán á Madrit lo rey don Francisco de Asis y la reyna donya Cristina.»

* *

En lo joch de la política espanyola Cánovas son trunfos.

Hém de parlar del últim drama de 'n Pitarrá, perque de tots los moltíssims que ha escrit, lo *Contramestre* es per nosaltres lo més simpátich.

Figúrinse un' obra plena de valentia que acatematiza als negres, á aquests infames traficants de carn humana.

Are compreném los escarafalls que vá fer lo *Brusi* 'l dia del estreno. Al menos hagués sigut prou franch per confessar que la tendencia del drama no era de la seva satisfacció.

Pero no senyors, prescindint de la significació liberal y humanitaria del *Contramestre*, las emprengué contra l'obra literariament considerada, sense tenir en compte que precisament en ella hi coincideixen lo mérit del noble objecte que 's proposa y 'l mérit de la forma literaria.

L'últim drama de 'n Soler té un primer acte escrit de má mestre, y si bé 'ls dos restants no presentan una acció tant enllassada, contenen bellessas de primer ordre, que compensan ab ventatje las vacilacions del poeta.

En lo *Contramestre* hi ha fibra, valentia, sobrietat y situacions commovedoras. Es un drama que viu y palpita. Trassa, per últim, un nou camí a l'escena catalana, que si bé 'l primer dia vá pendre al públich de sorpresa, no duplin que agradará cada dia mes, per la senzilla rahó de que s' inspira en las lleys del art y del bon gust.

Vájitllo á veure, y no se 'n penedirán.

Després dels magnífichs quadros de Urgell, Rabadá, Vayreda y 'ls germans Masriera, ha estat exposat á ca 'n Parés un retrato de tanyo natural y de cos enter degut al pinzell del jove artista D. Ramon Padró.

Lo quadro es notable y demostra que son autor juga ab las dificultats del seu art y sab vénelas ab rara fortuna.

La figura de una delicada donzella s' ostenta vestida de blanch y castament modelada, en mitj de un jardí exhuberant de verdura. No pot reproduhirse mes atinadament la plácida puressa de una noya.

La execució té trossos felissos que corresponen al pensament general que campeja en lo retrato.

Felicitem cordialment al digne germá de nostre inolvidable company, lo malograt Tomás Padró.

Quatre mil milions de franchs vá pagar la Fransa á la Prussia com á indemnació de guerra.

Donchs sápigam que are 's disposa á gastar en déu anys una cantitat igual en canals y ferro-carrils.

En divuit anys haurá gastat vuit mil milions de franchs.

Confessém que las repúblicas son unas desca-misadas.

Una frase de 'n Candau en lo Congrós:

«No está lluny lo dia en que 'l partit carlista penetri á Palacio, porque comensará novament las adulacions.»

Una frase del conde de Xiquena:

«Lo senyor Moyano no es moderat ni es conservador, sino cantonal.»

Una frase mèva:

«Si vols que 't digan cantonal, tréules los drapets al sol.»

Sobretot llegeixin lo discurs de 'n Moyano.

D' alló se 'n diu no tenir péls á la llengua y cantarlas ab més limpiesa que un canari.

Jo no puch repetir lo qu' ell va dir, porque no tinch puesto, y no puch estractarho porque no tinch llibertat.

Are com are, no 'ls diré res més, sino:—Llegeixin, meditin y fréguinse las mans, qu'en mitj de aquest fret, es un consol.

La *Correspondencia de Barcelona* ha sigut denunciada.

Sentim lo contratemps y la felicitem porque 'l *Brusi* al darne compte, no expressa que l' haja sentit, lo qual es un bon auguri.

Va encarregar-se de la defensa del nostre company D. Estanislao Figueras, ex-president de la República espanyola.

Los misionistas que durant quinze dias han predicat á sant Hilari, han fet á la seva manera la propaganda de la *Campana* y del *Cardoner* de Manresa, dihent á grans crits desde la trona, que no 's podian llegir dits periódichs baix pena de pecat mortal.

Si se 'ns aumentan, com creyém, las suscripciones de Sant Hilari, pèl bon nom dels pares jesuítas, consti que la seva activa propaganda no 'ns costa un céntim.

Demá diumenje se reuneixen los sócios del Foment graciense per renovar la Junta Directiva.

Recomaném lo major acert, porque simpatisém de tot cor ab una associació qu' está produ-

hint tants y tants serveys en pró de l' ilustració de la classe obrera.

Lo conde de Cheste s' entreté aquests dias treyent los drapets de 'n Cánovas al sol.

En lloch com en lo camp conservador se cumpleix aquell conegut adagi:

—De tant que s' estiman s' apunyegan.

Al jusgat municipal de Sabadell s' hi presenta un ciutadá á inscriure una criatura al registre civil.

L' oficial l' hi pregunta:

—¿Quin nom l' hi posarém?

—Franklin, diu lo pare.

—¿Quin nom diu?

—Franklin.

—Bah, bah, respon l' oficial, poséuli 'l nom de un sant, que aquí no s' inscriuen noys ab nom de bestias.

Lo més notable es que 'l Jutje municipal va donar la rahó al ilustrat oficial digne de que 'l recompensin quan menos ab una medalla de Sant Antoni dels Ases; y que 'l pare de la criatura que no té l' obligació de ser católich, per ferse respectá en lo dret que l' assisteix ha hagut de reclamar davant del Jutje de primera instancia de Tarrasa.

Paraulas del constitucional Ulloa en la reunió que vá celebrar lo seu partit:

«La boda de don Alfonso y de donya Mercé significa la reconciliació de la revolució ab la restauració.»

«Y el del Castillo sin cesar navega por el piélago inmenso del vacío.»

DEIXAM...

Deixam, nena, las mans blancas

y besar ta hermosa fás.

Deixa 'm aspirar lo flayre

de ton alé embalsamat

Deixa 'm que canti á tot' hora

tas bellessas, tos encants,

tos encisos, ta puressa

trasparent com lo cristall.

Deixa 'm una trena rossa

de las que adornan ton cap,

per tení una recordansa

del nostre amor celestial.

Deixam que á tos péus me mori

frenétich y enamorat

Deixa 'm que en ton pit m' enterrin...

Y en fi, si t' haig de ser franch,

deixa 'm, nena, quatre duros

perque estich d' alló... tronat.

PEPETA VILANOVINA.

Nos escriuhen de Vich, dihentnos que 'ls capellans de una parroquia 'l dia d' ignocents, van sortir á recullir un mort en un dels carrers més apartats de la ciutat.

Al arribar á la casa designada, varen dirlos que 'l mort no existia.

Sorpresa dels capellans, riallas dels vehins.

Un d' aquests no pogué menos d' exclamar:

—Pero reverents senyors, ¿que no 's recordan que avuy celebra la Santa mare Iglesia la festa dels ignocents?

Hi havia un inglés que havia sentit ponderar la bellessa de las espanyolas.

Desitjós de véurelas de prop, un dia desembarca á Barcelona y comensa á rodar carrers.

Per últim, se para al péu de una iglesia, ahont s' hi llegeix un rétol estampat sobre rajola de València.

Lo rétol indicat, diu:

CHARITAS, BONITAS, es á dir: caritat, bondat,

traduhit al catalá.

L' inglés que no era gaire fort en llatí ni en espanyol, s' ho pnen al péu de la lletra y exclama:

—Aquí dentro ser las niñas de caras bonitas.

Y 's fica dintre de la iglesia.

¡Terrible desengany!

No va veure altres caras que las de la reverent comunitat. Lo capellá mes jove tenia al menos 60 anys.

Al sortir, no vá voler entendre's de rahons, y

vá pendre pasatje per tornarse'n incontinent cap á Inglaterra.

Dos noticias:

«Lo director de *La Correspondencia* está excitant als industrials y productores porque entre-guin una mostra de lo que fabrican, á ff de formar un regalo de boda, en la solemnitat que 's prepara un d' aquests dias.»

«Al Sr. Santana, ab motiu del casament del monarca se l' hi conferirá un títol de noblesa.»

¿Volen un títol bó?

Que 'l nombrin marqués ó conde de las gorras.

¡Cosas d' Espanya!

Lo dia 23 del corrent tots los pobres de Madrid tindrán obció á una lliura d' arrós y un pá, obsequi d' aquell ajuntament.

En lo mateix dia lo caball que corri mes guanyará un grapat de mils rals.

Y després digan que tractantse del nostre país no val mil vegadas mes ser bestia que persona.

Los bisbes y arquebisbes que forman part del Senat no han assistit á las sessions d' aquests últims dias.

¿Per quin motiu?

Si fossem bisbes ó arquebisbes ho diriam sense cap dificultat.

Are, pobrets, no som mes que escolans, y mirant de regull la ley d' imprenta, no 'ns queda més qu' exclamar:

—¡Miserere nobis!

Un conservador deya á un demócrata:

—Es imposible que vosaltres gobernáu, per la senzilla rahó de que á tots nosaltres després de pelarnos, nos tallarian 'l cap.

—Alto, mestre, 'l hi contesta 'l demócrata.

¿Quí l' hi ha ensenyat que 'l ser demócrata y 'l matar tocinos siga un mateix ofici?

Hei ha qui suposa que 'l Sr. Orovio, al últim logrará la nivellació dels presupuestos.

Francament, me sembla á mí que l' hi será més fácil lograr la nivellació dels contribuyents.

Quan nos haja deixat sense un quarto, tots estarem baix un mateix nivell.

Aquests dias ha corregut la noticia de que 'l govern pensava abandonar l' isla de Fernando Póo.

Es imposible.

Encare no s' ha extinguit la rassa dels liberals deportables.

Un periódich local ha fet un descubriment important, que revela l' alta procedencia dels actuals regidors del Ajuntament de Barcelona.

Se tracta del Sr. Cuyás, individuo de la comissió de consums.

Aquest senyor havia sigut capitá...

—¿De infanteria, de caballeria, d' artilleria, d' ingeniers, d' Estat major?... preguntarán vostés.

—No senyors, algo mes que tot aixó, capitá... manaya.

Al veure que 'ls constitucionals vacilaban entre si tornarian ó no tornarian al Congrós, cansat de sentirlos masegar tant y tant la paraula *abstenció*, va dir un subjecte que 'ls coneix á fondo:

—Pobre gent!... ¿No saben qui es la mare de l' *abstenció*?—L' *abstinencia*.

L' empresa del Liceo volia tancar las portas del teatro durant la temporada de Quaresma.

Los propietaris no han volgut avenirse ab un dejuni tant llarch y s' han oposat á las pretensions de l' empresa.

Lo *Brusi* defensava als empresaris.

Se compren que l' empresa haja perdut, porque 'l *Brusi* es com l' arbre de l' *Africana*; té molt mala sombra.

Ha mort á París M. Raspail, l' inventor del sistema curatiu que porta 'l seu nom y que conta tants partidaris.

M. Raspail, á més de metje distingit, era un republicá de cor, que havia consagrat la seva existencia á la causa de la llibertat.

Han assistit al seu enterro més de 150 mil personas.

Tenia frases pintorescas molt notables. Un

dia parlant del seu sistema curatiu y de sas ideas avansadas, exclamà:

—Per la salut del home, l'olor de la cánfora; per la salut dels pobles, l'olor de la pólvora.

La poesia de 'n Cheste ha costat 20 dias de suspensió al *Mundo político*.

¡Vaya una ferida!
Y encare diuhen que aquells versos eran una epístola!

Per mí no eran més que una *pistóla*.

En lo dia dels reys:

—Andréu, que t'han dut aquest any los reys? preguntava á un minyó de vint anys un seu amic.

—M'han deixat aquesta papeleta. Tè, mira: «*Alcaldía constitucional de Barcelona.—Debiendo procederse á la rectificación del alistamiento para el próximo reemplazo....*»

—Calla, home, no digas més, ja 'u veig; t'han dut un fusell.

Sembla que al últim la Rússia y la Turquia tractan d'arreglar lo desgabell que han promogut.

Pero com que la primera guanya, la *Porta Otomana* quedarà guardada per centinellas russos.

¿Com s'ho compondrà la Turquia per sortir-se 'n sense la *porta*?

No tè mes remey que saltar per la finestra.

JANER.

Quatre anys endarrera al Congrés vá entrar, y ab perfums de pólvora vá deixar-lo en blanc.

Lo Janer corria ¡bon principi d'any!
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

Al Congrés vá alsarse just quatre anys mes tart, y causant assombro va voler parlar.

Quatre frases débilis va dir tremolant...
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

Diuhen «fora fosca» nostres concejals: vinga llum exclaman tots atribulats
Y al sentdemá clavaven un impost al gas.
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

Los de las botigas no s'hi avenen pas; antes que pagarlo de primer tancar.
Que altra llum no quedi que la dels fanals.
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

Ab un fret que pela un fret de tres graus desota de cero que talla las mans,
Sento horripilantme grossos *marramaus*!
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

Si 'ls gatots beguéssin fora aixó explicat...
Com que 'l ví no tasan ¿que dimontri fan?...
¡Ay amor qu' ets bestial!
¡Quins estragos fas!
Ja diu bé aquell ditxo, ditxo catalá del janer parlantne qu' es lo més dels *gats*.

P. DEL O.

Entra un senyor en una quincalleria y demana un bossal pèl gos.

—Vaji á n' aquell taulell de allá baix, diu 'l aprenent, mentres que ab véu alta cridava: Lluís treu un bossal pèl senyor.

En una tertulia 's parlava de donas, y un dels concorrents digué:

—Lo millor de tot es no trencarlshi may lo gust per rés. Jo 'n tenia una y sempre estavam cor que vols cor que desitjas. Volia anar á missa, vés á missa; á passeig, vés á passeig; al teatro, vés al teatro. Mirin vostés si feya sempre la seva santa voluntat, que fins quan va volerse morir-se no 'l hi vaig quitá 'l desitj.

Un sagristá vá enamorarse y volent fer un regalo á la seva xicota y no tenint ni un xavo, arrastrat per la passió que 'l dominava, vá apoderarse de las arrecadas de la mare de Dèu.

Lo rector vá notar la falta, y mirantse al sagristá cara á cara y veient que aquest se tornava tot roig, exclamà:

—Tu ets lo lladre, tu las has presas.
—Senyó rector no es veritat, feu lo sagristá. Hi ha hagut un miracle: jo pregava á la mare de Dèu y la Verge me las ha donadas

Lo rector qu' era molt amic de explicar miracles de aquesta classe, no pogué menos que replicar.

—Pues ja veurás noy, que no succehexi may més. Si una altra vegada te las dona, no las admétis, perque aquí en aquesta iglesia no mana e'la sinó jo.

Un que mantenia relacions amorosas ab una dona de mon, de cop vá saber que aquesta n, estimava á un altre de més rich.

Quan se disposava á escriureli una carta plena de queixas, rebé 'l següent lacónich bitllet de part de sa antigua estimada:

«Enrich, te prohibeixo que may més t'acostis á casa mèva. Si 'm preguntas lo motiu d' aquesta determinació, solzament tè diré qu' entre nosaltres s'hi ha alsat una muralla d' or. —Carme.»

Un antiquari aficionat á las cosas raras, quan algú visitava 'l seu muséu, lo primer qu' ensenyava era una metxa de cabells tancada dintre d' un guarda pelos.

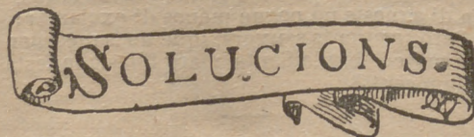
—Aquest es 'l objecte que m' estimo més, deya al ensenyarlo.

—¿De qui son aquests cabells?
—De Carlos lo Calvo, rey de Fransa.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas de insertarse 'ls ciutadans Coll y Punys, Retratista y X. X. X. Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tamoch lo qu' envian los ciutadans M. de Golarons, F. y J. M. Trencalós, T. Freixa, Q. Solé, Matassanos, E. Camollina, J. Leonart, Ex Bolea número 7, M. Paganol, R. Inatse, Oilerua, Azulina, J. M. de Cabrera, J. A. Puigcerdanés, Saramandilla y G.*, Mitj Inglés, Moratilla, Noy maco y Noy de la Pepa.

Ciutada B Borotau: Insertaréu lo quadrat aritmétich y las dugas escalas —Pim pam: Idem l' escala y la mudansa. —Xiquet de Valls: Igual que 'l problema —H. H. Hi anirà 'l quadrat. —B. B. y R.: Idem lo trenca-closcas —Tremolins: Idem l' epigrama y un geroglífich —S. Piquet: Mil gracias, l' insertaréu —Dofrosa Maral: Hi anirà la sinonimia y un triangul. —P. T. ¿Que no veu que si ho posavan, los amichs seus encare se 'n enriurian? Créguem á mí, no hi pensí mes. —X. X. X.: Hi anirà una mica arreglat lo seu geroglífich. —Retratista: Nosaltres tenim lo nostre criteri propi y 'ns guíem per ell. No 'ns demani mes explicacions perque ja haurá vist que no acostumem á darlas ni tenim temps per ferho. —Co. I y punys: Publicaréu lo triangul. —A. Badoc: Idem la tortura cerebral —Freixeta petit: Idem l' anagrama. —Kunds Kopf: Insertaréu lamu dansa.

Á LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—*A-gra-vi*.
2. ID. 2.—*Tor-de-ra*.
3. ENDAVINALLA.—*Mall-Llam*.
4. ANAGRAMA.—*Penar.—Parne.—Paren.—Apren.*
5. TRENCA-CLOSCAS.
DÍJOLS
DIMECRES
DISAPTE
DILLUNS
DIVENDRES
DIMAUS
DIUMENJE
6. SINONIMIA.— MÁ.
7. ESCALA.— PAS
LLET
PIT
POC
SUC

8. GEROGLÍFICH.—A grans causas grans efectes.

Han endevinat totas 8 solucions los ciutadans X. X. X. y Coll y Punys; 7 Kunds Kopf, Marieta de Golarons y Tonet Tarragoní; 6 Freixeta petit; 5. T. Freixa; 4. Caragol, A. Badoc, Trencalós y Retratista; y 3 no mes F. y J. M.

I.

—Ahont te ficas *hu segona*?
—¿Que *quarta-d-s'* Soch aquí.
—Vols venir á menjá ab mí una *quart-tre-dos* molt bona?
—Si es de las del *tres* petit vindré de molt bona gana.
Lo mèu *tot* á la CAMPANA trobarás si es aixerit.

DOS PELONS DE VILASAR.

II.

Un *hu-dos* tenia *tres* quan á la montanya anava, y un melje que 's deya *tot* fentlo suar 'l hi curava.

B. B. y R.

ENDA VINALLA.

Pais de *tot* y fortuna desde que 'l *tot* á la inversa ab un acte d' heroisme vá guanyar ma independència. Un *vás* de *tot* haig de darte si sens dirte mes m' acertas.

J. N.

TRENCA CERVELLS.

Un infelís comprant bitllets del HOSPITAL. CARITAT, EMPEDRATS, SALAS D' ASILO y AMICHS DELS POBRES, va perdre lo que tenia: y de miseria en miseria varen durlo á una casa que expressa una lletra de cada un dels títols de las indicadas rifas.

¿Serán prou aixerits per posarlos en columna y trobar la casa ahont varen durlo?

J. RECASENS.

COMBINACIÓ DE LLETRES.

• a •
• a •
• a •
• a •
• a •
• a •

Sustituir los punts ab consonants de manera que lleguidas totas las ratllas diagonalment tant de dalt á baix, com de baix á dalt tingan significat

MITJA-CERILLA.

SINONIMIA.

Miraba una *tot* la *Tot* caminant y descuidada, y á no ser que 'l hi avisada se *tot* lo cap en un sot.

QUELQUISETE.

ANAGRAMA.

—¡*Tot* de broma.
—No 'us enganyo, *tot* preus baixos, ja 'u sabéu *tot* á *tot* ¿qué més voléu? per cert que *tot* y no hi guanyo.

ANGELETA.

GEROGLÍFICH.

• •
• •
+

SET JURIOL
SAGASTA

A. DEL CANARI.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.